

Nebojím Se

Ewa Farná

Den zavřel brány a hodný holky spí.
Ten, kdo se brání, čeká až se rozední.
Mezitím v koutě do ráje zvou tě jít
na sněžné poutě, tou cestou ze všech posledních.
V zádech cítím chladný pohled, hledá si svůj cíl,
v útrobách měst vyčkává až strachem vzdám se všech svých sil

.

R: Já nebojím se toho, co mi dává svět.
Na otázky nečekám vždy odpověď.
Vím, že slyšíš to co já,
vím, že slídíš kde se dá.
Nepočítám výhry ani zklamání.
Jsem hladina, co se k nebi naklání.
Vím, že soumrak musí žít,
já z kůže dám mu pít.

Ode zdi ke zdi jdou kroky, co hlídaj mý...
neslyší na soucit, jsou oporou pro sny matoucí.
Křičí STOP! Jsem poznání !
STOP! Co tě ochrání !
STOP!
Ty bojíš se rán, když nesměle cítí se pekelní andělé.

R: Nebojím se toho, co mi dává svět.
Na otázky nečekám vždy odpověď.
Vím, že slyšíš to co já,
vím, že slídíš kde se dá.
Nepočítám výhry ani zklamání.
Jsem hladina, co se k nebi naklání.
Vím, že soumrak musí žít,
já z kůže dám mu pít.

Vím, co zná můra, když zbloudí.
Smotá do záclon svý touhy pouhý - kouzlí ...
Já vím, že nejsou zlý.

R: Já nebojím se toho, co mi dává svět.
Na otázky nečekám, chci odpověď.
Vím, že slyšíš to co já,
vím, že slídíš kde se dá.
Nepočítám výhry ani zklamání.
Jsem hladina, co se k nebi naklání.
Vím, že soumrak musí žít,
já z kůže dám mu pít.